

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Redzik (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania Ł. K. od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 5 lipca 2023 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 roku, poz. 1088, z udziałem A. W.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 16 kwietnia 2024 r.,

oddala odwołanie.

Paweł Czubik Adam Redzik Maria Szczepaniec

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą Nr [...] z dnia 5 lipca 2023 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku, ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2022 r., poz. 1088 na podstawie art. 3

ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. z 2021 r. poz. 269) :

1. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku;
2. nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pana Ł. K. i Pani M. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku.

Skarżący Ł. K. pismem z 29 sierpnia 2023 r. wniósł odwołanie od ww. uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Odwołujący się powołując się na art. 398¹§ 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 1 i 3 u.KRS zaskarżył w części ww. uchwałę Krajowej Rady Sądownictwa (dalej: KRS) w pkt 1 w całości, tj. co do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku oraz w pkt 2 w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Ł. K. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku.

Skarżący wnosząc odwołanie powołał się na art. 398³ pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS zarzucając naruszenie prawa materialnego (niewłaściwe zastosowanie przepisów) i naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, a popełnionych w toku prowadzonego postępowania konkursowego, tj.:

1. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS oraz art. 2, art. 7, art. 30, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60 Konstytucji RP poprzez dokonanie oceny kandydatury skarżącego w sposób sprzeczny z prawem, z pominięciem kryteriów ustawowych, bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób częściowo błędny, wybiórczy i nierzetelny, częściowo naruszający godność skarżącego, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącego i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem swobodnej oceny zgromadzonych

w sprawie materiałów, co w konsekwencji doprowadziło do nierozpatrzenia przez KRS kandydatury skarżącego i do naruszenia zasad konstytucyjnych, tj. zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, zasady działania na podstawie i w granicach prawa, zasady ochrony godności człowieka, zasady równego traktowania oraz zasady równego dostępu do służby publicznej;

2. art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 u.KRS poprzez nieopracowanie przez zespół członków KRS listy rekomendacyjnej kandydatów w oparciu o kryteria ustawowe;
3. art. 33 ust. 1 i art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 u.KRS poprzez przyjęcie stanowiska zespołu członków KRS odnośnie skarżącego, pomimo że zespół ten dokonał częściowo błędnych ustaleń faktycznych mimo posiadania niezbędnego materiału do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych oraz nie uzasadnił wyboru rekomendowanych kandydatów w oparciu o kryteria ustawowe;
4. art. 33 ust. 2 u.KRS poprzez niezażądanie od skarżącego złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, co do tego czym zajmował się skarżący w przedziale czasowym od maja 2022 r. do października 2022 r., skoro członkowie zespołu KRS mieli w tym zakresie wątpliwości;
5. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS poprzez brak porównania i omówienia przez członków KRS na posiedzeniu w dniu 5 lipca 2023 r. ocenianych kandydatur w oparciu o jednolite dla wszystkich kandydatów kryteria ustawowe;
6. art. 33 ust. 1, art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 42 ust. 1 u.KRS i art. 2 Konstytucji RP poprzez oparcie uchwały na wybiórczych i częściowo błędnych ustaleniach faktycznych mimo posiadania niezbędnego materiału do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, z pominięciem kryteriów ustawowych, co budzi wątpliwości, co do prawidłowości przeprowadzonego postępowania nominacyjnego i wyboru najlepszego kandydata do pełnienia stanowiska sędziego, co z kolei podważa zaufanie skarżącego do organów władzy publicznej w niniejszym postępowaniu;
7. art. 42 ust. 1, art. 33 ust 1 i art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącego i A. W. w

sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których uznano, że kandydatura skarżącego jest gorsza od kandydatury A. W..

Powołując się na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonej uchwały w pkt 1 w całości, tj. co do przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie A. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku oraz w pkt 2 w części dotyczącej nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Ł. K. (skarżącego) do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w Radomsku i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa.

Skarżący wyjaśnił, że z treści protokołu posiedzenia KRS z dnia 3 lipca 2023 r. nie sposób wywnioskować dlaczego skarżący w przeciwieństwie do kontrkandydatów nie został rekomendowany, mimo że odwołując się do sporządzonych ocen kwalifikacji zawodowych kandydatów i ustawowych kryteriów otrzymał najwyższą ocenę kwalifikacji zawodowych, najwyższą ocenę na dyplomie ukończenia studiów, jako jedyny ukończył prawnicze studia podyplomowe (2 kierunki) i roczną szkołę prawa własności intelektualnej. Skarżącego jako jedynego cechuje bardzo dobra znajomość prawa materialnego i procesowego, posiada niemal taki sam staż w zawodzie adwokata jak M. M. i nieznacznie krótszy niż A. W.. Wskazał, że podobnie jak M. M. prowadził sprawy różnej kategorii i o różnym ciężarze gatunkowym, cechuje go obycie z salą rozpraw oraz jako jedyny uzyskał jednogłośnie pozytywną opinię kolegium Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Mając powyższe na uwadze skarżący wskazał, że nie wie, jakimi konkretnie kryteriami ustawowymi kierował się zespół członków KRS przy wyborze rekomendowanych kandydatów i które z nich zdecydowały o jego nierekomendowaniu.

Skarżący wskazał, że przypuszcza, iż wyłączną przyczyną, dla której nie uzyskał rekomendacji jest fakt, iż tymczasowo wykonuje zawód asesora komorniczego. Okoliczność tymczasowej zmiany wykonywanego zawodu prawniczego nie została jednak wyszczególniona w treści art. 35 ust. 2 u.KRS. Zatem jeżeli brak rekomendacji dla skarżącego wynikał jedynie z tymczasowej

zmiany zawodu, to takie postępowanie jest w jego ocenie sprzeczne z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, który stanowi o zasadzie równości i zakazie dyskryminacji, a także z art. 60 Konstytucji RP stanowiącym o równym dostępie do służby publicznej.

Odwołujący się wskazał, że sędzia referent na posiedzeniu w dniu 5 lipca 2023 r. przekazał częściowo nieprawdziwe informacje na jego temat. Stwierdził, że kandydat ukończył studia z wynikiem dobrym, gdy tymczasem uzyskał ocenę plus dobrą, a po rozpoczęciu praktyki adwokackiej od 2016 r. pracował w 4 albo 5 kancelariach. Tymczasem Skarżący w ramach prowadzonej przez siebie praktyki adwokackiej współpracował jedynie z dwoma kancelariami. Po trzecie sędzia referent stwierdził, że skarżący w październiku 2022 r. miał wystąpić z wnioskiem o objęcie funkcji asesora komorniczego, choć wystąpił z takim wnioskiem 17 maja 2022 r. W ocenie skarżącego sędzia referent całkowicie pominął oświadczenie skarżącego, że wykonuje zawód asesora komorniczego jedynie tymczasowo. Skarżący skonkludował, że zespół członków KRS nie tylko sporządził listę rekomendowanych kandydatów bez uwzględnienia ustawowych kryteriów, ale także w sposób nierzetelny zapoznał się z materiałami dotyczącymi skarżącego, co miało istotny wpływ na przebieg procedury konkursowej.

Skarżący wskazał, że Przewodniczący zespołu KRS uwypuklił dwie wątpliwości, które zespół miał w odniesieniu do skarżącego i najpewniej stanowiły podstawy braku rekomendacji. Po pierwsze sędzia referent stwierdził, że skarżący „długo nie zagrzał miejsca w jednej Kancelarii” bowiem od 2016 r. do 2022 r. miał pracować w pięciu kancelariach. Po drugie sędzia referent podniósł, że „nie wiemy, co (skarżący) robił w przedziale czasowym od maja 2022 r. do października 2022 r. Tymczasem skarżący w dniu 17 maja 2022 r. wystąpił z wnioskiem o objęcie funkcji asesora komorniczego i oczekiwał na wydanie oraz doręczenie stosownej decyzji. Jednocześnie skarżący pomagał swojej żonie A. K. w prowadzeniu kancelarii komorniczej. Po doręczeniu prawomocnej decyzji o powołaniu skarżącego na stanowisko asesora komorniczego podjął zatrudnienie w kancelarii swojej żony. Skarżący wskazywał, że ta okoliczność mogła zostać łatwo ustalona przez zespół członków KRS przy zastosowaniu art. 33 ust. 2 ustawy o KRS. Przepis ten stanowi, że w uzasadnionych przypadkach Rada może żądać osobistego stawienia uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych

wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy. Możliwość ta wynika również z § 19 pkt 3b Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa.

Skarżący wskazał, że ze względu na dwie powyższe wątpliwości (z czego jedna jest nieprawdziwa, a druga mogła zostać łatwo wyjaśniona), zespół członków KRS uznał, że kandydatura skarżącego nie zostanie rekomendowana.

Skarżący dokonując podsumowania swojej kandydatury na tle kandydatur dwóch pozostałych uczestniczek wskazał, że:

1. uzyskał najwyższą ocenę na dyplomie ukończenia studiów, tj. plus dobry, natomiast A. W. i M. M. dobry;
2. jako jedyny spośród kandydatów ukończył prawnicze studia podyplomowe (dwa kierunki) oraz dodatkowo roczną szkołę prawa własności intelektualnej, a A. W. ukończyła szkolenie zorganizowane w Centrum Szkoleń Prawnych w K. na kierunku „Mediacje. Przygotowanie do wykonywania zawodu mediatora”. Wedle informacji dostępnych na stronie internetowej organizatora szkolenia trwa ok. tygodnia <https://spcentrum.pl/szkolenie/mp-ktw-m/> i kończy się uzyskaniem certyfikatu szkolenia, A. W. ukończyła również studia podyplomowe niezwiązane z prawem. M. M. nie ukończyła natomiast żadnych studiów podyplomowych i dodatkowych szkoleń;
3. uzyskał najwyższą ocenę kwalifikacji zawodowych, tj. wysoce pozytywną, natomiast A. W., M. M. pozytywne;
4. jako jedyny spośród kandydatów uzyskał jednogłośnie pozytywną opinię kolegium Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim, A. W. również uzyskała pozytywną opinię uzyskując jednak zdecydowanie mniejsze poparcie (4 głosy za, przy 4 głosach przeciw i 6 głosach wstrzymujących się), M. M. została natomiast zaopiniowana negatywnie (0 głosów za, przy 5 głosach przeciw i 9 głosach wstrzymujących się);
5. jako jedynego spośród kandydatów cechuje go bardzo dobra znajomość prawa materialnego i procesowego (wizytator stwierdził, że opiniowane apelacje i odpowiedzi na apelacje skarżącego sporządzone zostały na bardzo wysokim poziomie prawniczym), w przypadku A. W. i M. M. wizytatorzy w swoich opiniach wskazali jedynie na dobrą znajomość przez te osoby prawa materialnego i procesowego;

6. w przypadku A. W. stwierdzono kilka nieusprawiedliwionych nieobecności na rozprawach, w przypadku skarżącego i M. M. nie stwierdzono żadnych naruszeń obowiązków procesowych;
7. Skarżący i M. M. prowadzili sprawy różnej kategorii i o różnym ciężarze gatunkowym, natomiast w przypadku A. W. były to sprawy nieskomplikowane pod względem prawnym;
8. A. W. nieznacznie dłużej wykonuje zawód adwokata niż Skarżący i M. M., bowiem została wpisana na listę adwokatów 2014 r. natomiast Skarżący i M. M. w 2016 r.

Skarżący konkludując wskazał, że zaskarżona uchwała oparta została na wybiórczych i częściowo błędnych ustaleniach faktycznych mimo posiadania niezbędnego materiału do dokonania prawidłowych ustaleń faktycznych, co podważa zaufanie skarżącego do organów władzy publicznej w niniejszym postępowaniu. Z kolei uzasadnienie zaskarżonej uchwały w części dotyczącej kandydatur skarżącego i A. W. zostało sporządzone w sposób uniemożliwiający poznanie rzeczywistych motywów podjęcia uchwały,

Reasumując, w ocenie skarżącego w niniejszej sprawie członkowie KRS uzasadniając zaskarżoną uchwałę formalnie wzięli pod uwagę część kryteriów wskazanych w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.KRS. Nie zostały one jednak poddane wszechstronnej, rzetelnej i wnikliwej ocenie, opartej na rzeczywistej treści zgromadzonych materiałów dowodowych, która wymagana jest dla prawidłowości postępowania przed Radą na podstawie art. 33 ust. 1 u.KRS. Ponadto, uchwała została uzasadniona z pominięciem szeregu istotnych okoliczności, które zostały podniesione w toku posiedzenia KRS w dniu 5 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Argumenty w nim przedstawione miały w większości jedynie polemiczny charakter, stanowiąc emanację braku aprobaty skarżącego dla rozstrzygnięcia Rady. W pozostałej mierze – w ocenie Sądu Najwyższego – faktyczne uchybienia w rekonstrukcji stanu faktycznego dotyczące odwołującego się, a poczynione przez zespół opiniujący

nie rzutowały na ostateczne rozstrzygnięcie Rady, gdyż uzasadnienie zaskarżonej uchwały jednoznacznie wskazuje, że KRS nie powieliła błędnych ustaleń faktycznych (zweryfikowała je).

Za ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego uważać należy pogląd, że kontrola Sądu Najwyższego obejmuje ocenę, czy Rada w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Natomiast w świetle obowiązujących regulacji prawnych niedopuszczalna jest merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Rady, co do oceny kwalifikacji, czy też wiarygodności danej osoby. Kontrola Sądu Najwyższego nie oznacza bowiem, że uczestniczy on w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego, jego rola ogranicza się do dokonania weryfikacji legalności uchwał KRS czyli zbadania, czy Rada przy ich podejmowaniu przestrzegała ustawowych warunków powołania na stanowisko sędziego i nie naruszyła reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem.

Wskazane przez skarżącego wzorce kontroli to: art. 33 ust. 1; art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2; art. 35 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2; art. 33 ust. 2 oraz art. 42 ust. 1, a także przepisy Konstytucji RP (art. 2, art. 7, art. 30, art. 32 ust. 1 i 2 i art. 60). Zgłaszając kompilację ww. zarzutów odwołujący się zarzucił Radzie dokonanie oceny jego kandydatury w sposób sprzeczny z prawem, z pominięciem kryteriów ustawowych, bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania przedstawionej dokumentacji. Odwołujący się wnosił, że jego kandydatura została oceniona w sposób częściowo błędny, wybiórczy i nierzetelny, częściowo naruszający godność skarżącego, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej jego oceny i konkurujących z nim kandydatów, z przekroczeniem swobodnej oceny zgromadzonych w sprawie materiałów.

Po pierwsze zważyć należy, że KRS w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały wprost wskazała, iż przy podejmowaniu decyzji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów (str. 7 uchwały). Co więcej, KRS skonkludowała, że „o przedstawieniu Prezydentowi RP Pani A.W.

zadecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności: wnioski płynące z pozytywnej oceny jej pracy i kwalifikacji, posiadane doświadczenie zawodowe, wszechstronna wiedza prawnicza, najdłuższy staż w zawodzie adwokata, a także pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim”. Bezsprzecznie zatem KRS dokonała wyboru na podstawie obiektywnych, ustawowych kryteriów, wobec czego zarzuty naruszenia Konstytucji RP (art. 2-zasada demokratycznego państwa prawa, art. 7-zasada praworządności, art. 30-zasada przyrodzonej godności, art. 32 ust. 1 i 2-zasady równości oraz zakazu dyskryminacji, art. 60-zasada równego dostępu do służby publicznej) są bezprzedmiotowe.

Sąd Najwyższy zaznacza, że należy starannie odróżnić kwestię spełniania przez kandydata ustawowego minimum od jego oceny merytorycznej, bowiem fakt spełnienia minimalnych standardów per se nie oznacza, że kandydat z mocy prawa nabywa prawo podmiotowe do objęcia urzędu sędziego. Zgodnie bowiem z art. 60 Konstytucji RP obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach. Prawo dostępu do służby publicznej na jednakowych zasadach nie gwarantuje jednak przyjęcia do służby publicznej. Nie tworzy ono takiego uprawnienia (prawa podmiotowego, subiektywnego) po stronie kandydatów do służby publicznej i nie stwarza roszczenia egzekwowalnego na drodze prawnej, zwłaszcza sądowej, którego przedmiotem byłoby przyjęcie, czy to do służby publicznej w ogólności, czy na konkretnie określone stanowisko w ramach tej służby. Taką wykładnię art. 60 Konstytucji RP podziela Trybunał Konstytucyjny (zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego z: 14 grudnia 1999 r., SK 14/98 oraz 10 maja 2000 r., K 21/99). Jak podkreślił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 6 listopada 2012 r., SK 29/11: „nikomu, również obywatelowi polskiemu korzystającemu z pełni praw publicznych, nie przysługuje roszczenie o przyjęcie do służby publicznej”.

Z art. 60 Konstytucji RP wynikają w szczególności: 1) wymóg precyzyjnego określenia obiektywnych kryteriów naboru do służby dla poszczególnych stanowisk; 2) wymóg, aby kryteria materialne ograniczające dostęp do służby publicznej były racjonalnie uzasadnione i zgodne z zasadami proporcjonalności i równości; 3) wymóg stworzenia gwarancji formalnych dla prawidłowości rekrutacji;

4) wymóg stworzenia procedury weryfikacji podejmowanych decyzji o naborze do służby. W ocenie Sądu Najwyższego wszystkie powyższe kryteria zostały uwzględnione przy podejmowaniu przez KRS uchwały Nr [...] z dnia 5 lipca 2023 r.

Bezsprzeczną okolicznością jest, że A. W. posiada najdłuższy staż zawodowy (praktykuje od 2014 r.), jest to obiektywna okoliczność, której nie sposób zaprzeczyć. Nadto, prowadziła zróżnicowane przedmiotowo sprawy: karne, cywilne, rodzinne i gospodarcze. Natomiast jak wynika z przedstawionego przez skarżącego zestawienia spraw, na 50 spraw, jedynie 10 z nich było sprawami cywilnymi. Tym samym twierdzenia odwołującego się o jego rzekomym zróżnicowanym profilu działalności zawodowej zostały negatywnie zweryfikowane przez przedstawione przez niego dokumenty.

Co do drugiego kryterium, czyli ocen kwalifikacyjnych wskazać należy, że A. W. uzyskała pozytywną opinię wizytatora, a odwołujący się wysoce pozytywną. Przy czym należy mieć na względzie okoliczność, że skarżący zajmował się węższym zakresem spraw (cywilnymi w przeważającej mierze). Tym samym nawet okoliczność, że A. W. istotnie nie stawiała się bez usprawiedliwienia na kilka terminów rozpraw, czy nie uzyskała tak silnego poparcia Kolegium Sądu Okręgowego nie oznacza, że Rada dopuściła się nadużyć, czy dyskryminacji odwołującego się przedstawiając jej kandydaturę Prezydentowi RP. Poparcie Kolegium Sądu to w istocie rzeczy jedynie swego rodzaju wotum zaufania środowiska sędziowskiego, przy czym trudno przesądzić na podstawie jakich kryteriów (czy merytorycznych) zostaje udzielone. Kilukrotne niestawiennictwo na rozprawie mogło w ocenie Rady nie stanowić wystarczającej przeciwwagi dla uznania kandydatki za dobrego kandydata na urząd z uwagi na okoliczność, że posiadała najdłuższy staż zawodowy wśród uczestników konkursu i najbardziej zróżnicowane doświadczenie zawodowe.

Odnosząc się do błędnej rekonstrukcji stanu faktycznego przez członka zespołu opiniującego wskazać należy, że dotyczył on niewielkiej rozbieżności odnoszącej się do oceny ukończenia studiów uzyskanej przez skarżącego (przewodniczący wspominał o ocenie dobry, choć odwołujący się uzyskał ocenę plus dobry.) Błędne ustalenia przewodniczącego zespołu opiniującego są jednak zupełnie ambiwalentne, gdyż KRS w uzasadnieniu uchwały jasno wskazała,

że skarżący ukończył wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie [...]z oceną plus dobrą. Co więcej, bez znaczenia dla ostatecznego rozstrzygnięcia KRS jest okoliczność, że członek zespołu opiniującego wyraził ocenę o skarżącym: „długo nie zagrał miejsca w jednej Kancelarii” bowiem od 2016 r. do 2022 r. pracował w pięciu kancelariach. KRS w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały zrewidowała te ustalenia zgodnie ze stanem faktycznym wynikającym z dokumentów przedstawionych przez odwołującego się. Skarżący zaznaczył, że zespół nie ustalił, co robił w przedziale czasowym od maja 2022 r. do października 2022 r. Jednak KRS poczyniła w tym zakresie ustalenia i wskazała, że pismem z 12 maja 2022 r. odwołujący się poinformował Okręgową Radę Adwokacką w [...] o zaprzestaniu wykonywania zawodu i od 3 października 2022 r. rozpoczął sprawowanie funkcji asesora komorniczego w Kancelarii Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w C. A. K. (str. 5 uchwały KRS).

Wbrew twierdzeniom podniesionym w odwołaniu, KRS w zaskarżonej uchwale nie dopuściła się dyskryminacji skarżącego. Treść zaskarżonej uchwały nie daje podstaw do uznania, że KRS negatywnie oceniła okoliczność pełnienia przez niego funkcji asesora komorniczego (vide: strona 7 uzasadnienia uchwały). Sąd Najwyższy stwierdza, że KRS podejmując uchwałę kierowała się obiektywnymi kryteriami, w postaci długości stażu zawodowego i kwalifikacjami zawodowymi, ocenionymi przez sędziów wizytatorów.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.KRS, orzekł jak w sentencji.

Od wyroku i uzasadnienia zdanie odrębne złożył SSN Adam Redzik.

Paweł Czubik Adam Redzik Maria Szczepaniec
[SOP]

Zdanie odrębne SSN Adam Redzik

W uzasadnieniu wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 21 grudnia 2023 r. (C-718), wydanego w następstwie pytania prejudycjalnego skierowanego do TSUE przez skład z moim udziałem, Trybunał stwierdził, że skład pytający (Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego) nie ma cechy niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy w rozumieniu art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE w związku z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych, a w konsekwencji nie może kierować do Trybunału pytań prejudycjalnych w trybie art. 267 TFUE. Zdaniem Trybunału, pierwotną i zasadniczą przyczyną tego stanu rzeczy jest fakt, że organem nominującym przedstawianych Prezydentowi RP kandydatów na sędziów Sądu Najwyższego była Krajowa Rada Sądownictwa ukształtowana w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2018, poz. 3 ze zm.). Trybunał powiązał swoje rozstrzygnięcie z uprzednim wyrokiem pilotażowym Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z 23 listopada 2023 r. w sprawie Wałęsa przeciwko Polsce (skarga nr 50849/21), w którym zaakcentowano wadliwość ukształtowania organu przedstawiającego Prezydentowi RP kandydatów na sędziów poprzez zbytnie uzależnienie procesu wyłaniania sędziowskiej jego części (15 sędziów wybranych spośród sędziów) od władzy ustawodawczej i wykonawczej. To w opinii trybunałów wpływa na ocenę sądu z udziałem sędziów powołanych przez Prezydenta RP z rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa w obecnym kształcie jako niespełniającego kryteriów określonych w orzecznictwie ETPCz i TSUE.

W świetle wskazanych wyroków, konieczne jest przeprowadzenie pilnych zmian legislacyjnych, które usunęłyby wskazane przez Trybunały wady formalne dotyczące sądu z udziałem sędziów powołanych na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Władzy politycznej Rzeczypospolitej zakreślono roczny termin (wyrok pilotażowy ETPCz) na przeprowadzenie zmian legislacyjnych. Wobec tego, moim zdaniem, Sąd Najwyższy powinien wstrzymać się z wydaniem orzeczenia w sprawie.

M.L.

[a]